

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE
Glasilo Slovencev v Argentini

Leto LXXXI | 24. februarja 2022 - Buenos Aires, Argentina | Št. 2

www.svobodnaslovenija.com.ar

Svobodna Slovenija

SKUPNI MLADINSKI DAN IN PGV 2021

Za nas mlade je praznovanje skupnega Mladinskega dne prava priložnost, da se združimo ob skupnem praznovanju novega jubileja. Slovenska mladina v Argentini je v nedeljo, 21. novembra 2021, praznovala 69 let skupnega delovanja in truda. Z namenom, da ostanemo zvesti našim slovenskim koreninam in vrednotam, smo praznovanje pričeli s sveto mašo, ki jo je daroval g. Franci Cukjati. Darovali smo Bogu vse naše delo, težave, skrbi in radosti.

Po končani sv. maši smo se mladi v velikem številu udeležili športnega tekmovanja. Dekleta in fantje so se zabavali ob celodnevem tekmovanju v nogometu. Bog nas je obdaril s prekrasnim sončnim dnevom, ki smo ga preživeli v krogu prijateljev in znancev. Na voljo je bilo okusno kosilo, ki ga je pripravil Martin Zarnik spomočniki. Pri postrežbi so nam pomagali tudi mladci in mladenke iz vseh domov. Med popoldnevom so tudi mladi podjetniki imeli možnost, da so svoje ideje predstavili pred vso slovensko skupnostjo. Po končanem tekmovanju je sledila podelitev nagrad za dekliško skupino iz San Justa ter fantovsko ekipo iz Ramosa.

Popoldanskem programu je sledil 52. Pevsko glasbeni večer, ki smo ga po dolgem času spet uživali v živo. Lepo število mladih je predstavilo svoje glasbene talente. Nekateri so se že kdaj predstavili, drugi pa so prvič nastopali pred našo publiko. Pevske točke so bile res raznolike, saj so mladi prepevali ob slovenski glasbi, argentinski folklori ter ob znanih angleških pesmih. Po zanimivem kulturnem programu je sledila prosta zabava, da bi vsi skupaj kot mladi zaključili prekrasen dan.

Zahvalimo se vsem, ki ste na katerikoli način omogočili praznovanje 69. Skupnega mladinskega dne in se vam priporočamo tudi za naprej. Prihodnost delovanja slovenske mladine v Argentini je odvisna od vseh nas. Da bi še naprej krožila ljubezen do slovenstva, vere in kulture se moramo vsi potruditi. Radi bi vse te darove ohranili, saj vemo, da so se zanje naši starši in stari starši zelo trudili.

Z veseljem se že pripravljamo na našo 70. obletnico, ki jo bomo letos skupno praznovali.

Paula Urbančič

Nekaj utrinkov

Slovenska mladina v letu 2021

Slovensko mladino v Argentini sestavljamo dekleta in fantje vseh šestih domov v Velikem Buenos Airesu, zato šteje kar dosti članov, čeprav vsi v organizaciji ne sodelujejo redno.

V centralnem odboru nas je letos samo šest mladih iz dveh domov.

Trudimo se, da ohranimo našo skupnost, da se bomo lahko še dolgo časa družili v naših domovih in se lepo imeli. Da bodo lahko bodoče generacije čutile to veselje in ljubezen, ki ste jo vi, mladi, kdaj čutili, bodisi v sobotni slovenski šoli bodisi na taborjenjih mladcev in mladenk. Potrebujemo navdušenje, voljo in zavzetost, da ne izgubimo tega, kar je bilo zgrajeno skozi skoraj 70 let. Od nas je odvisno, da se to ohrani za prihodnje generacije.

Potrebujemo tudi pomoč staršev, da navdušujejo svoje otroke za sodelovanje pri mladinskih organizacijah. Smo velika mreža ljudi, ki si medsebojno pomagata in se podpira. S skupnimi močmi in z božjo pomočjo nam bo dano ohraniti vero, kulturo in ljubezen do Slovenije.

Zato je namen centralnega odbora, da bi čim več mladih pomagalo, sodelovalo in se udeležilo mladinskih srečanj. V ta namen smo v teku leta organizirali razne dejavnosti: mladinske

maše, predavanje z duhovnikom Tonijem Burjo, pogovor z ministrico za Slovence v zamejstvu in po svetu dr. Heleno Jaklitsch. Pripravljamo tudi skupno mladinsko taborjenje na Domačiji.

Naš največji letošnji izziv je bila priprava peš romanja k Mariji v Luján. Šele tri tedne prej smo izvedeli, da se bo romanje izvršilo, zato smo morali vse hitro pripraviti in organizirati. Romalo nas je 70 mladih, nekateri peš, drugi pa v oporni skupini. Hvaležni smo vsem, ki ste nam pri tem pomagali, predvsem pa gre naša zahvala Miriam Oblak, ki nam vedno stoji ob strani in nas spodbuja za naprej.

Tako kot za omenjene dejavnosti, je tudi danes vse lepo pripravljeno, organizirano in okrašeno. Vse, kar vidimo je sad napora in truda majhne skupine mladih. Naš odbor si želi, da bi nas pri tem delu spremljalo kaj več mladih: prihodnost slovenske skupnosti je odvisna od nas mladih, zato je potrebno, da delamo danes, ker bo jutri že prepozno.

Vemo, da delo utruja. Vemo pa tudi, da uspešno narejeno delo prinaša ogromno zadovoljstva. Zato vabimo vse, ne samo na delo, temveč tudi na praznovanje!

ODBOR SDO - SFZ

Ariana Žigart & Graciela Burgos

"LA TOUPIE" - G. BIZET
"EL GATITO DE TCHAIKOVSKY" (ARR. ANDRÉS PILAR) - HNOS. ÁBALOS
"LIBERTANGO" - A. PIAZZOLLA

Cec & Los Tilos

"LA NOVIA DE JUNIO" - ROBERTO RIMOLDI FRAGA
"ZARADI NJE" - MIRAN RUDAN
"UNA CUECA ENTRE LOS DOS" - FACUNDO SARAVIA
"ROMANCE DE CRISTAL" - LUIS NEVES BENGIOA

Eri & Miki

"OTROŠTVO" - BRANKO IN DANI
"BELLASOMBRA" - AHYRE
"I LIVED" - ONE REPUBLIC

Manteca

"BLUE SUEDE SHOES" - ELVIS PRESLEY
"LOVE ME TENDER" - ELVIS PRESLEY
"ALWAYS ON MY MIND" - ELVIS PRESLEY
"ČUDEŽI" - ŽAN SERČIČ

La Ortiba

"DANZARÍN" (ARR. ANÍBAL TROILO) - J. PLAZA
"BAHÍA BLANCA" - C. DI SARLI
"NOSTÁLGICO" (ARR. ANÍBAL TROILO) - J. PLAZA
"LA CUMPARSITA" (ARR. JUAN D'ARIENZO) - G. MATOS RODRIGUEZ

Kulturni program Pevsko glasbeni večer 2021

PRISTAVA: ZAKLJUČEK PREŠERNOVE ŠOLE IN MIKLAVŽEVANJE

V soboto, 4. decembra, smo na Pristavi imeli zaključek Prešernove šole in s tem poslovili šolsko leto 2021.

Letošnji oder smo pripravili na spodnjem dvorišču, da smo se tako prilagodili navodilom za obrambo pred COVIDom. Scenografija na odru so bile božične jaslice, katere smo pa osvetlili s popolnoma novim reflektorji z LED tehnologijo. Hvaležni smo bili novi skupini LUČI PRISTAVA, ki se bo s tem ukvarjala in sicer Luku in Tomažu Kenda.

Ob 19 smo začeli z zaključnim programom.

Najprej je voditeljica šole, Andrejka Papež, spregovorila nekaj besed. Z vami delim izveček njenega govora:

Z velikim veseljem pozdravljam vse navzoče, saj smo se končno le lahko zbrali v prostorih drage Pristave. Zaključili bomo šolsko leto, ki prav gotovo ni bilo lahko ne za vas, ne za nas.

Prestali smo dve leti polni izzivov, saj smo se morali navaditi na učenje preko spleta. Hvala Bogu, da ima Prešernova šola tako dragoceno skupino učiteljic, ki se je zelo potrudila, da smo soboto za soboto lahko nudili otrokom pouk.

Ko gledam pozitivno stran vsega tega, lahko rečem, da smo veliko novega spoznali. Nekaj tega nam je bilo znano samo po televizijskih filmih in kar naenkrat so postala naša srečanja z otroki odvisna od spletnih orodij. Nestrpno, a previdno in potrpežljivo smo čakali, da smo se spet vrnili v šolske klopi, kar se je zgodilo na

začetku julija- Tako smo lahko skupaj prehodili drugo polovico učnega leta.

Dovolite mi, da tudi letos povzamem besede pesnika Toneta Kuntnerja, ki pravi: »Kdo ni sanjal slovenskih sanj...?« Naši starši in stari starši so sanjali slovenske sanje in v svojih sanjah so zgradili slovensko šolo ne samo s polaganjem kamna na kamen, ampak tudi s prevzeto odgovornostjo do slovenske besede in vere, ki smo jih v prostorih naše slovenske šole posredovali otrokom s trudom, skrbjo in delom, a z velikim veseljem. Tudi danes naše učiteljice sanjajo slovenske sanje z očmi, uprtimi v bodočnost.

Bližamo se 70. obletnici naše Prešernove šole, ki jo bomo skupaj praznovali, Bog daj, leta 2023.

To nam veliko pomeni in nas tudi spodbuja, da skupaj razmislimo vso pot, ki je za nami in pot, ki jo imamo pred seboj! Na to nastane vprašanje: Kako želimo prehoditi to novo pot? Pred seboj imamo nov izziv, za katerega bi bilo dobro, da se lepo pripravimo, da bo naše praznovanje odgovorno delo in da bomo z njim odprli vrata v bodočnost Prešernove šole.

Slovenska šola sloni na dveh stebrih, ki so nam ju postavili naši predniki. Skupaj smo jih dolžni obdržati v tej zdomski Sloveniji: slovenski jezik in vero v Boga!

Drage učiteljice: Bog naj vam poplača ves trud za vse, kar naredite za šolo. Lepo skupino

sestavljamo. Hvala za vsako soboto, ki jo skupaj delimo! Želim vam, da se odpočijete in se z veseljem vrnete marca prihodnjega leta.

Dragi otroci! Vse učiteljice vam želimo prijetne počitnice, veliko iger, zabave in oddiha v krogu prijateljev in družine. Naj bodo letošnje počitnice res posebne! Vzemite si čas in delajte reči, ki jih med epidemijo in poukom niste mogli. Upam, da se bomo srečali na Pristavi prihodnje leto, 19. marca 2022.

Dragi starši! Za vse, kar pomagате šoli, tisočkrat Boglonaj! Skupaj smo delali v prijetnem vzdušju in gotovo bo tako tudi naprej.

Nato je stopila na oder predsednica šolskega odbora, ga. Lorena Klemenčič in najprej s šopkom poslovala učiteljico Zofijo Skubic, ki je 5 let učila najmlajše v vrtcu. Podelila je tudi prisrčno priznanje ge. Anki Gaser, ki je po 50 letih učenja v Prešernovi šoli in veliki osebni vdanosti končala razkošno dobo. Sedaj lahko preberete njen govor:

Danes se želimo še posebno zahvaliti učiteljici, ki je svojih zadnjih petdeset let neutrudno darovala poučevanju v slovenski šoli.

Draga Anka, stopila si v srca svojih učencev in tam ostala. Učila si nas lepe pesmice in se še posebno trudila s slovnico, da bi v nas pravilno dozorel slovenski jezik.

Danes smo ti hvaležni vsi tvoji učenci, najstarejši so že Abrahama srečali, najmlajši so pa še lansko leto potom spleta prisostvovali tvojemu pouku. Prilagodila si se vsem časom s korajžo, stvarnostjo in predvsem optimizmom in dobro voljo.

V imenu Prešernove šole, hvala gospa Anka! Naj ti Bog podeli zdravja in veselja v začetku nove dobe.

Takoj po tem so otroci začeli z nastopom. Zaigrali so igro ANGEL LUČI (avtor Carlos

Joaquín Duran), katero je iz španščine prevedla učiteljica Caro Kenda in vodila skupaj z učiteljico Viki Selan. Ta otroška igra lepo opiše, kako je Bog dal angelom različne odgovornosti, enemu pa je dal nalogo, da je svetlo zvezdo počasi premikal po nebu in kazal pot do hleva kjer se je rodil naš Odrešenik. Tako so jo lahko ljudje okoli sveta videli na nebu in ji sledili do kraja kjer je bila božja družina; sledili so ji tudi pastirji z ovčami in sveti trije kralji. Na koncu so angeli razdelili pisma, da je ves svet zvedel, da se je nekaj imenitnega zgodilo. Zaključila je igra tako, da smo vsi prisotni zapeli pesem Sveta Noč.

Po igri so otroci dobili šolska spričevala in nato smo vstopili v notranje prostore, kjer so starši nudili empanade in pijačo, ter imeli kratek odmor. Medtem so pripravili oder za prihod svetega Miklavža.

Tokrat so otroci spet videli svetega Miklavža, ki je prišel na Pristavo z angeli in tudi s porednimi parklji. Otroci so se svetega Miklavža zelo razveselili, saj so ga lahko leta 2020 videli samo po televiziji, ker mu je Bog svetoval naj ostane v nebesih, da se ne bi nalezil COVIDa!

Po obdarovanju sv. Miklavža so otroci, po dolgem šolskem letu, z veseljem pričeli zaslužene počitnice!

Dani Kocmur

IZ KULTURNE ZAKLADNICE SUHE KRAJINE

Cerkev sv. Neže na Lopati

Uvod

Na območju občine Žužemberk je bilo razglašanih 47 kulturnih spomenikov lokalnega pomena. Mednje so uvrščena arheološka najdišča, profane stavbe, spominski objekti in kraji, trško jedro v Žužemberku, vodnjak na grajskem trgu in kar 20 sakralnih spomenikov.

Naj jih navedemo : v Budganji vasi cerkev sv. Ožbalta, v Gor. Kotu sv. Antona Padovanskega, v Gradencu sv. Nikolaja, na Laščah sv. Primoža in Felicijana, na Lopati sv. Neže, v Mačkovcu sv. Janeza Evangelista, na Prevolah sv. Križa, na Ratju sv. Primoža in Felicijana, na Rebri sv. Marije Magdalene, na Selih pri Ajdovcu sv. Nikolaja, na Selih pri Hinjah sv. Jurija, v Stavči vasi sv. Kancijana, v Trebči vasi sv. Ahaca, v Velikem Lipju sv. Martina, na Vrhu pri Hinjah sv. Tomaža, na Vrhu pri Križu sv. Marjete, na Vrhovem sv. Križa, v Žužemberku v Bregu sv. Nikolaja in sv. Roka v Stranski vasi. Edini sakralni spomenik v razvalinah je sv. Katarina na Plešivici.

Med navedenimi spomeniki ima posebno mesto cerkev **sv. Neže na Lopati**. Njen nastanek , arhitektura, freske, notranja oprema si zaslužijo, da jo поблиže spoznamo. Najprej pa nekaj o župniji Hinje, v katero sv. Neža sodi, in o vasi Lopata, v kateri cerkev stoji.

Cerkev sv. Neže na Lopati.

Župnija Hinje obsega del Suhe krajine jugozahodno od Žužemberka. Področje je izrazito kraško. Pomanjkanje vode je občutno. Kmetijstvo je slabo donosno, več je živinoreje. Mnogi Suhokranjci so šli za boljšim kruhom v Ameriko. Pred vojno je župnija Hinje štela 2000 prebivalcev, danes jih je le še okrog 700.

Vas Lopata v Občini Žužemberk leži na nadmorski višini 368 m2, njena površina meri 4,8 km2. V zgodovinskih virih je bila leta 1423 omenjena kot Schaufell, kar je visokonomški izraz za lopato. Povezan je z obliko vasi. Leta 1937 je imela vas še 187 prebivalcev in 33 hiš. Med zadnjo vojno je bila bombardirana in do tal požgana. Veliko mladih se je izselilo. Danes živi na Lopati 76 ljudi : najmlajši je star 2 leti, najstarejši pa 88 let. 38 je zaposlenih v različnih firmah, zavodih, nekaj je samostojnih podjetnikov (strojni mehanik, mizar, izdelava ročajev, globinsko čiščenje avtomobilov). Dve družini se ukvarjata z govedorejo, tri z ovčerejo – kot dopolnilno dejavnostjo. Med zanimivostmi vasi velja poleg cerkve sv. Neže omeniti še manjšo **kraško jamo Gričarjev skedenc, večstoletno trto, dve kapelici in križ ter črno kuhinjo**.

Iz rokopisa ljudskega zgodovinarja Alojzija Zupanca : Najstarejša listina , ki zadeva Lopato
V župnijskem arhivu na Krki je shranjen pergament z najstarejšo listino, ki omenja Lopato. Objavljamo odlomek v nekoliko posodobljenem jeziku.

» Jaz, Vincenc Scharfen, priznam zase in za svoje naslednike in objavljam s tem to javno pismo vsem sedanjim in prihodnjim bralcem, kar sem z dobro premišljenim pogumom v tem času prodal in odstopil. Prodaj in oddam podedovano **posestvo dveh gruntov na Lopati**

v Suhi krajini ; vsak daje eno marko šilingov krški fari. Vse, kar sedaj pripada ali bo v bodoče pripadalo, ne da bi se kaj odtujilo, je v tem obseženo. Spoštovani modri klučarji pri cerkvi sv. Neže na Lopati Kocjan in Peter naj vsoto, za katero smo se pogodili jaz in moji dediči, izročajo vsakokratnemu župniku na Krki od teh dveh gruntov : letno pšenico in 32 beneških šilingov. Zato pa mora župnik na Krki vsako leto, od sv. Mihaela do sv. Martina, opraviti blagoslov s petimi biljami, eno peto in dve tihi maši za mojo dušo in dušemojih prednikov....

To pismo je bilo zapisano po narekovanju po Kristusovem rojstvu našega Gospoda 1500 in povrh osmem letu, na predvečer sv. Andreja, dvanajstega apostola.«

Najstarejša listina iz leta 1508 o krški prazupniji je dokaz o obstoju cerkve sv. Neže. Kdaj je bila sezidana, ni znano, je pa dandanes taka, kot je bila leta 1706, ko je prenehala biti krška podružnica in je bila priključena župniji Hinje. Kot zanimivost naj omenim še zapis v Urbarju Krke, kjer so navedeni podložniki krškega župnišča na Lopati leta 1612 : Janže Muhič in Luka Vidmajer, Adam in Miha Muhič, Luka Papež.

Podružnična cerkev sv. Neže na Lopati

Cerkev sv. Neže na Lopati stoji v vasi, prostor okrog nje pa je ograjen z nizkim zidcem. Zgrajena je bila v **13.stol.**, prvič omenjena pa l. **1581**. Ima kvadratasto ladjo in baročni zvonik s čebulasto bakreno streho. Njena arhitektura je v osnovi romanska s poznejšim baročnim prezbiterijem v gotski tradiciji.

Stene ladje so pokrite s **stensko poslikavo** iz časov okrog **leta 1520**. Takrat naj bi se potujoči slikarski mojster **Tomaž iz Senja** (ali njegovi učenci) ustavil na Lopati in naslikal prizore iz

Svetega pisma. Na severni steni je upodobljen Pohod in poklon Svetih treh kraljev, na južni strani pa pasijonski cikel : Poslednja sodba, Kristusa bičajo in križajo. Na zunanji slavaločni steni je le fragmentarno ohranjeno Marijino oznanjenje. Tomaževi delavnici se pripisuje tudi podoba sv. Krištofa na južni, zunanji steni ladje.

Freska Tomaža iz Senja - Pasijon.

Kaj vemo o Tomažu iz Senja ? Na slovenskih tleh je poslikal kar nekaj cerkva. V podružnični cerkvi v Nadlesku (Stari trg pri Ložu) se je podpisal » Meštar Tomas od Segnia fecit 1511«. Trubar ga je poimenoval »krovaški malar«. E. Cevc navaja, da je Tomaž iz Senja (njegovi učenci) avtor poslikav v cerkvah sv. Lenarta na Cviblju, sv. Katarine na Plešivici in v Višnjah pri Ambrusu – vse so bile med vojno porušene in še nekaterih. Po likovnem izrazu so izrazito ljudske in dekorativne; prevladujejo rdeče, rumene in zelene barve. Poslikave so nastajale od približno l. 1510 do srede 16. stoletja.

Zob časa, vlaga in prezidavanja so slikarije močno poškodovale; del fresk je žal za vedno izgubljen. Zahvaljujoč se Restavratorskemu centru Slovenije in novomeškemu Zavodu za varstvo naravne in kulturne dediščine se je restavriralna in ohranila dobra polovica poslikav. *-Nadaljuje na strani 3*

IZ KULTURNE ZAKLADNICE SUHE KRAJINE | *Cerkev sv. Neže na Lopati*

-Iz strani 2

Srednjeveška cerkev sv. Neže je bila okrog leta 1685 temeljito barokizirana. Takrat so verjetno odstranili polkrožno romansko absido in pozidali sedanji prezbiterij , ki kaže na poznogotsko tradicijo. Vogali cerkve so bili poslikani s temnordečimi in temnosivimi »šivanimi« robovi.

Leta 1743 je bil v ladjo nameščen poslikan lesen kasetiran strop z 48 kasetami. V sredini posamezne kasete je naslikan cvet pasijonke; obrobno polje in letve so marmorirane.

Zanimivo je, da pasijonko imenujejo tudi Kristusov cvet, mučenico ali trpljenko. Odkrili so jo krščanski misijonarji ob odkritju Amerike. Sodi med zdravilne rastline : lajša napetost, nemir, razdražljivost in uspava. Jezuit Ferrari je leta 1633 v delu De florum cultura videl v cvetu pasijonke mučeniške instrumente pasijona : trikrpasti listi – sulica, vitice – biči, 3 pestiči – žebliji za križanje, brazde – v kis namočena goba, nitni venci – trnova krona, pet prašnikov – pet ran, plodnica na peclju – kelih ali kol, na katerega so privezali Kristusa.

Glavni oltar je delo podobarja Šubica iz Poljanske doline iz leta 1885. Dragocen je stranski

Glavni , stranski oltar in kip sv. Neže. Kasetiran strop.

zlati oltar sv. Mihaela iz 17. stoletja. Na oltarju so kipi sv. Neže, sv. Katarine in sv. Lucije ter sv. Marka in sv. Luka. V prezbiteriju visita sliki Srce Jezusovo in Srce Marijino, delo slikarja Ivana Franketa.

Restavratorska dela v cerkvi sv. Neže so potekala od leta 1990 dalje. Sanaciji fresk so sledili konservatorsko- restavratorski posegi na glavnem oltarju. Nosilec izvedbenih del je bilo Restavradorstvo Legan d.o.o. iz Žužemberka. V poročilu iz leta 2016 so navedeni opisi posegov : plinjenje celotnega oltarja, zaščita površin s premazi, čiščenje pozlate in posrebitve, globinsko utrjevanje prepererelega lesa z raztopinami umetnih smol, mizarska sanacija in drugo. Restavrirane so bile tudi slike na platnu. Zapisati velja, da so se v obnovo domače cerkve zavzeto vključili tudi domačini s prispevki in prostovoljnimi delom.

Še nekaj besed o sveti Neži

Sv . Neža (Agneza) velja za eno od najbolj slavnihi krščanskih svetnic. Po starem izročilu se je rodila leta 237 v rimski plemiški družini. Bila je bogata in lepa kristjanka. Zasnubil jo je sin rimskega cesarskega namestnika, a ga je zavrnila. Užaljeni snubec jo je naznanil oblastem. Biti kristjan v tistem času je bil zločin proti državnemu redu. Na sodišču je neustrašeno pričevala o veri in devištvu. Po krutih mučenjih je bila obglavljena. Nad njenim grobom v Rimu je bila postavljena mogočna bazilika. Upodablja jo kot mlado dekle s palmo in z jagnjetom,

kot simbolom deviškosti in nedolžnosti. Pri Slovencih se je ohranil pregovor: Sv. Neža kuram rit odveže. Na našem ozemlju je sv. Neži posvečenih 19 cerkva, od tega v Suhi krajini na Lopati, v Seču (župnija Hinje) in v Knežji vasi (župnija Dobernič).

Za zaključek : pogled v prihodnost

Cerkev sv. Neže na Lopati je dragocen primer podružnice, ki jo odlikujeta kvalitetna poslikava in oprema. Je prvi sakralni kulturni spomenik v Suhi krajini, ki je bil pri obnovi deležen državne pomoči.

Bogoslužja so v cerkvi le poredko: za žegnanje ob sv. Mihaelu, poljska maša in ob velikonočnem blagoslovu jedil. Ključar lahko pokaže notranjost cerkve po naročilu župnika. Lokalnega vodnika nimajo. V zadnjem času je vse več obiskovalcev, tudi kolesarjev in pohodnikov.

Kaj bi lahko storili , da bi cerkev sv. Neže postavili na turistični zemljevid in jo kot kulturni spomenik približali občanom, pa tudi širše?

Nekaj idej in predlogov so prispevali tudi varščani Lopate in dr. Ana Krevelj, konservatorka in restavratorka na ZVKDS Novo mesto. V bližini cerkve naj se postavi napisna tabla s podatki, zemljevidom in foto prikazi. Postavljanje tabel in označevanje nepremičnih kulturnih spomenikov je dolžnost občine. Pri tem lahko sodeluje tudi ZVKDS. Označeni spomeniki se marsikje povezujejo v širšo shemo

(kolesarska, kulinarična, turistična pot...). Drugi predlogi bi bili uresničljivi v sodelovanju med OŠ Prevole, Župnijo Hinje , Krajevno skupnostjo Hinje in posamezniki : izdelava in promocija zgibanke o Lopati in sv. Neži, pridobiti in usposobiti lokalnega vodiča, organizirati kulturne ure in ekskurzije za učence OŠ Žužemberk in OŠ Prevole, turistično ponudbo povezati še z drugimi zanimivostmi v Suhi krajini, poskrbeti za objave dogodkov v radiu, na spletu, v tisku, za ponudbo razglednic, ki bi najlepše podobe sv. Neže ponesle po vsej Sloveniji in izven meja in še kaj. Naj se tudi tako krepki zgodovinski spomin , pripadnost Suhi krajini ter njena prepoznavnost izven njenih meja.

mag. Jelka Mrvar

Viri : Odlok o razglasitvi nepremičnih kulturnih spomenikov lokalnega pomena na območju občine Žužemberk ; Poročilo o konservatorsko-restavratorskih posegih na glavnem oltarju cerkve sv. Neže na Lopati, 2016 ; Rokopisno gradivo Alojzija Zupanca ; Pastoralni portal -Pridi.com; Cevc E., Tomaž iz Senja, Slovenska biografija Vidmar F., Geografski in zgodovinski prikaz župnije Hinje ; Benedik V., Komelj I., Peskar R., Varstvo spomenikov ; Lopata, projektna naloga OŠ Prevole in ustni viri. Fotografije: Irena Špiler, prof., z Lopate.

OkrOgle OBLETNICE | *Cvetana Priol (1922 - 1973)*

Pred 100 leti, 19. februarja 1922 se je v Mariboru rodila Cvetana Priol, profesorica, zborovodkinja, pianistka, glasbena pedagoginja, skladateljica, mistkinja in svetniška kandidatka. Spomladi leta 1939, ko je Cvetana imela komaj 17 let, se je v mariborski stolnici popolnoma darovala Bogu, kot žrtev ljubezni. To daritev je kasneje še nekajkrat ponovila. Ob končani drugi svetovni vojni je Bogu ponudila svoje življenje kot zadostilno žrtev z namenom, da Bog Slovincem ohrani vero in Cerkev.

Življenje Cvetane Priol

Cvetana se je rodila v Mariboru 19. februarja 1922 kot prva od treh hčera globoko vernih krščanskih zakoncev Josipa Priola in Milene Ribarič. Oče je bil pred drugo svetovno vojno ravnatelj Sadjarske šole v Mariboru, po njej pa je postal direktor Sadjarskega inštituta v Mariboru in je bil svetovno znani strokovnjak na področju sadjarstva. Mati je bila do poroke uradnica, potem pa se je povsem posvetila družini. Vse tri Priolove deklice so obiskovale osnovno šolo pri šolskih sestrah v Mariboru. Cvetana se je zatem vpisala na klasično gimnazijo in je leta 1941 maturirala. Bila je zelo nadarjena za glasbo, vsa gimnazijska leta se je učila igranja na klavir. Leta 1941 je bila družina Priol pregnana v Gradec. Cvetana je v Gradcu morala delati v tovarni tankov in tam hudo zbolela. Bolezen jo

je od tedaj spremljala vse življenje. Leta 1944 se je vpisala na študij glasbe na Glasbeni akademiji v Gradcu. Družina Priol se je v začetku maja 1945 srečno vrnila v Maribor in Cvetana je takoj začela poučevati glasbo. Od leta 1956 do invalidske upokojitve leta 1969 je poučevala glasbo na Srednji glasbeni šoli Maribor. Po upokojitvi je v svojem domu poučevala dekleta v igranju harmonija in vzgajala cerkvene organistke. Posvečala se je tudi delu za bolnike. Njeno velikodušno srce je prenehalo biti v Mariboru 11. avgusta 1973. Pokopana je na pobreškem pokopališču.

Duhovni dnevnik »Darovana«

Cvetana je opisala svojo življenjsko pot, ki je bila obložena s križem bolezni in mnogih drugih izkušenj, v svojem dnevniku »Darovana«. Prelomnico v Cvetaninem življenju predstavlja dogodek, ko se je spomladi, leta 1939 v mariborski stolnici popolnoma darovala Bogu, kot žrtev ljubezni. To daritev je kasneje še nekajkrat ponovila, kakor beremo v dnevniku:

»Jezus, zdi se mi, da moram obupati spomin na vse tvoje čudovite darove, ki si mi jih naklanjal v življenju ... Bilo je lepo pomladansko jutro, ko sem se pri darovanju v stolnici darovala Tebi, kot žrtev ljubezni. Ne morem pozabiti sreče onih dni, ko sem bila bolj v nebesih kot na zemlji ... Še ene daritve se spominim, 29. aprila 1949 - na petek zjutraj v stolnici v Križevi kapeli. Mami je tisto jutro dala velik šop belega španskega bezga s seboj za v cerkev - ni vedela zakaj. S polnim naročjem belega cvetja sem pred obhajilom obnovila svojo obljubo in se zavezala k pokorščini do Cerkve in v službi njej. Popoldne sem to storila še enkrat - ... Gospod, ti živiš vse čase v svoji Cerkvi, v svojih duhovnikih. Po njih smo te spoznali, po njih te vedno najdemo v tabernaklju in na oltarjih naših cerkva. Jezus, glej, jaz sem otrok Cerkve. Za njo se ti v prvi vrsti darujem: Za našega škofa in za duhovnike ... Naj bom tvoja mala žrtev, ki se bo použila za Cerkev, za svetost duhovnikov: Če sama ne morem biti tvoj duhovnik, naj bo moje življenje vsaj dar zanje, da bodo privedli tisoče in tisoče duš k tebi ... »

Kmalu se je začel njen križev pot po bolnišnicah in sanatorijih. Trajal je do smrti leta 1973. Ta križev pot, ki ga je ona imenovala »moj misijon« se je začel že proti koncu leta 1947, ko je zaradi močnega prehlada dobila pljučnico in vnetje rebrne mreine. Poleti se je zdravila v Bohinju, kjer se je zbralo nekaj drugih deklet in so načrtovale, kako bi začele z delom dušnopastirskih pomočnic po župnijah – današnjih katehistinj, ki jim je Cvetana pravila »sestrice«. Zaradi jetike na pljučih je morala spomladi 1948 iti v zdravilišče Topolščica pri Šoštanju, kjer je bila operirana in se je po sedmih mesecih »misijona« vrnila domov. V tistih časih je v dnevniku zapisala: »Moje življenje je postalo tema. Toda Ti si postal veličastna luč v tej temi.« Leta 1951 je morala iti v kostno zdravilišče v Rovinj, kjer je preležala devetnajst mučeniških mesecev, ki pa so bili meseci izredne duhovne višine, kakor pričujejo njeni zapisi: »Nosila sem s seboj sonce in veselje. Jezus je po meni tolažil, dvigal in dajal poguma, čeprav sem bila sama zelo izmučena.«

V njenih spisih, ki so zbrani v knjigi Cvetana Priol na poti svetosti, je tudi nekaj praktičnih navodil, kako naj bi dobri kristjani živeli. Prvotno so bila ta navodila namenjena dekletom, ki jih je zbrala okoli sebe in ki so se kot ona darovale z delom za Cerkev. Vendar so tudi danes ta navodila aktualna.

Kdor služi Bogu, naj... ... se ne pusti premamiti blesteči zunanosti, ampak naj prodira v bistvo stvari – zakladi so pogosto skriti globoko v zemlji. ... se ne navezuje na osebe, kraje ali stvari – samo Bog naj bo tvoje edino pribežališče, edini dom in edino bogastvo. ... se oblači svojemu poklicu primerno, vendar skromno, lepo in okusno – tvarni nakit pa naj zamenja za duhovnega. ... ne beži pred križem – križ je naše edino orožje in naša edina zmaga. ... ima uglajen nastop v družbi in veliko razumevanje do vsake telesne ali duševne stiske. ... si privoščiti vsega, kar je koristno za zdravje in kar zahtevajo telesne potrebe. ... mu bo blizu vse, kar dušo dviga in plemeniti

– dobra knjiga, umetnost, narava in tako dalje. ... se veseli z veselimi in joka z jokajočimi. ... osvaja svet za Kristusa z vso svojo osebnostjo, v danih razmerah pa tudi z besedami. ... vse svoje življenje do konca daruje za Cerkev in svetost duhovnikov. ... najprej v samem sebi vzpostavi Božje kraljestvo do skrajnih možnosti – da ga bo lahko nato razširjal na zemlji. ... neprestano prosi Jezusa za popolno čistost duše in telesa, za popolno uboštvo ter zunanjo in notranjo pokorščino Bogu v Cerkvi.

Postopek za beatifikacijo

1.marca 2003 je Josephus Saraiva Martins iz Kongregacije za zadeve svetnikov v Vatikanu pisal mariborskemu škofu Francu Krambergerju, da s strani Svetega sedeža nič ne nasprotuje postopku beatifikacije. S tem je postopek tudi uradno pričel.

Molitev za beatifikacijo božje služabnice Cvetane Priol

Vsemogočni Bog, Oče luči, od tebe prihaja vsak dober dar; hvala ti za božjo služabnico Cvetano, ki je svoje življenje darovala za Cerkev in je tudi v bolezni in v trpljenju zvesto služila Tvojemu klicu. Podeli ji čast oltarja, da bomo po njenem zgledu sprejemali svoj križ in v upanju na vstajenje gradili tvoje kraljestvo. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen

O Cvetani Priol se je posnel dokumentarni film, ki si ga lahko ogledate na tej povezavi. Na spletu je tudi dosegljiva knjiga Cvetana Priol na poti svetosti, ki jo lahko preberete na tej povezavi.

Pripravil: Jože Jan

Viri: Cvetanapriol.si | Wikipedija | Ognjišče | Stolnica Maribor | Aletea

BERNARDA FINK INZKO IN MARKO FINK STA PREJELA PRIZNANJE “SREBRNI RED ZA ZASLUGE” REPUBLIKE SLOVENIJE

Predsednik republike Borut Pahor je v ponedeljek, 21. februarja, vročil državna odlikovanja trem glasbenikom. Mednarodno uveljavljena pevca mezzosopranistka Bernarda Fink Inzko in baritonist Marko Fink sta prejela srebrni red za zasluge za izjemne dosežke na področju glasbene poustvarjalnosti in predanost slovenski pesmi. Zborovodja, pedagog in skladatelj Jože Trošt je prejel red za zasluge za življenjsko delo in pečat, ki ga je pustil v slovenski zborovski glasbi.

Utemeljitev odlikovanj:

*Za izjemne dosežke na področju glasbene poustvarjalnosti in neomajno predanost slovenski pesmi prejme **Bernarda Fink Inzko** srebrni red za zasluge.*

Mezzosopranistka **Bernarda Fink Inzko** se je rodila v Buenos Airesu v družini slovenskih izseljencev. Slovenska pesem je bila za naše izseljence vedno simbolna vez z domovino in tudi pri Finkovih so otroci odraščali z njo. Bernarda Fink Inzko se spominja, da je bilo v njenem otroštvu petje jezik, ki ji je najbolj približal starše in družino, zato ji še danes pomeni govorico ljubezni in čustev, ki pove tisto, česar beseda, objem ali poljub ne more.

Petje je bilo le del družinskega vsakdana, dokler ni Bernarda Fink Inzko pri študiju vzgojiteljstva spoznala, da bi lahko postalo njeno življenjsko poslanstvo. Nadarjeno mlado pevko so sprejeli na študij petja na visoki šoli za umetnost gledališča Colón v Buenos Airesu, kjer je našla svoj glas in se v celoti posvetila petju.

Leta 1985 je nastopila na pevskem tekmovanju Nuevas Voces Líricas, kjer je osvojila prvo nagrado. To je bil prelomni uspeh na začetku samostojne pevske kariere. O njenem čudovitem petju so govorili glasbeni poznavalci Novega sveta, njen glas pa je segel čez ocean, v Evropo, kamor se je po uspehu na tekmovanju preselila in si ustvarila kariero.

Čeprav je bila rojena v Argentini, se je čutila Evropejko, predvsem pa si je zelo želela obiskati Slovenijo, kjer so odraščali njeni starši. Eden izmed njenih prvih koncertov v Evropi je bil zato decembra 1986 v Ljubljani in ga ne bo, kakor pravi, nikoli pozabila. Od tedaj ji peti v Sloveniji pomeni peti doma.

Njena pevska pot se je nato strmo vzpenjala. Bernarda Fink Inzko je ena najbolj prepoznavnih in iskanih mezzosopranistk

na svetu. Posvetila se je predvsem simfoničnemu repertoarju, samosplovom in oratorijem, blestela pa je tudi v opernih vlogah. K sodelovanju jo vabijo dirigenti svetovnega slovesa, s katerimi nastopa skupaj z najimenitnejšimi orkestri sveta, med njimi z Dunajskimi in Berlinskimi filharmoniki, Londonskim simfoničnim orkestrom, Kraljevim orkestrom Concertgebouw in drugimi.

Bernarda Fink Inzko je kot zelo iskana in priljubljena mezzosopranistka nastopila na svetovnih koncertnih prizoriščih, vendar ji je posebej pomemben iskreni stik s poslušalci. Raje ima intimnejša prizorišča, ki omogočajo vzpostavitev posebne vezi med umetnikom in občinstvom. Občudovana pevka je tudi navdih mladim, ki se z veseljem udeležujejo mojstrskih tečajev, ki jih pogosto vodi povsod po svetu, petje pa je poučevala tudi na Univerzi Yale v Združenih državah Amerike.

Bogastvo njenega glasbenega izraza odraža njena raznolika in obširna zbirka posnetkov na več kakor petdesetih zgoščenkah, nagrajenih s številnimi priznanji, med njimi so Grammy (2002), Gramophone (2001) in Diapason d'Or (1997).

Leta 2006 je Bernarda Fink Inzko za obogatitev avstrijske glasbene kulture in vrhunsko interpretacijo velikih skladateljev prejela visoko avstrijsko odlikovanje, častni križ za znanost in umetnost, leta 2014 pa je za izjemne umetniške dosežke na področju poustvarjanja komorne vokalne glasbe prejela prestižni avstrijski naziv komorne pevke Kammersänger. Z bratom Markom Finkom je leta 2013 prejela nagrado Prešernovega sklada za njuno skupno zgoščenko Slovenija!, s katero sta se poklonila domovini in slovenski pesmi.

Bernarda Fink Inzko ima veličino vrhunske umetnice, ljudi pa še posebej navdušita njeni ljubeznivost in skromnost. Tudi ko je prepevala z najimenitnejših odrov, ni pozabila na svoje poreklo: že naslednji dan se je pridružila sovaščanom v cerkvi ali pa zapela v krajevnem domu, če so imeli praznovanje in slovesnost.

Njena življenjska zgodba in umetniška pot je pripoved o ljubezni in predanosti glasbi, potovanju po svetu in o domovini, ki jo naposled najdemo v sebi, kjer je od nekdaj živele v pesmih, ki smo jih prepevali s starši, sestrami, brati, družino.

Republika Slovenija z visokim državnim odlikovanjem izraža hvaležnost Bernardi Fink Inzko za izjemne dosežke na področju glasbene poustvarjalnosti in za neomajno predanost, ki jo je z življenjem in poklicno potjo izkazala slovenski pesmi.

*Za izjemne dosežke na področju glasbene poustvarjalnosti in neomajno predanost slovenski pesmi prejme **Marko Fink** srebrni red za zasluge.*

Marcos Teodoro Fink se je rodil v Buenos Airesu v družini slovenskih izseljencev. Glasba je bila del družinskega življenja; s petjem slovenskih pesmi so starši ohranjali vez z domovino, v izseljenstvu rojenim Marku in njegovim sorojencem pa so privzgojili ponos na poreklo in domoljubje, ki sta se ohranila med rodovi tam živečih slovenskih izseljencev.

Kot nadarjeni pevec je ljubiteljsko prepeval ob različnih priložnostih in v zborih, poslušalci pa so bili očarani nad njegovim

karizmatičnim basbaritonom in odrsko prezenco. Kljub temu si je za študij izbral agronomijo na univerzi v Buenos Airesu, kjer je po diplomu poučeval agrarno zoologijo. A srce pevca je bilo preglasno, da bi lahko preslišal njegov klic. Še naprej je prepeval, med drugim v Argentinskem polifonskem zboru in na Bachovi akademiji, nato pa je leta 1988 prejel štipendijo za študij petja v Londonu.

Njegov talent je bil nedvomen. Komaj dve leti pozneje, leta 1990, je debitiral v svoji prvi operni vlogi v veliki dvorani Festspielhaus v Salzburgu, kjer je postal eden od solistov tamkajšnjega deželnega gledališča. V jubilejnem Mozartovem letu 1991 je kot solist nastopil v operah Figarova svatba, Don Giovanni in Così fan tutte, nato pa se je leta 1994 odločil za samostojno glasbeno pot in se z družino preselil v Slovenijo, kjer zdaj živi.

Marko Fink je eden najbolj iskanih basbaritonistov. Nastopal je v opernih gledališčih in koncertnih hišah po Evropi in drugje po svetu, tudi v Avstraliji, na Kitajskem in Japonskem ter v Združenih državah Amerike. Občinstvo je navduševal s svojim čudovitim glasom in strastno predanostjo glasbi. V treh desetletjih poklicne glasbene kariere je sestavil zavidljivi poustvarjalni repertoar, v katerem so glasbena dela od baroka do sodobnosti, opere, oratoriji in njemu še posebej ljubi samospievi.

Marko Fink je posnel več kakor šestdeset zgoščenk v šestih jezikih, med njimi jih je skoraj polovica slovenskih. Kakor pove, mu je bilo v posebno zadovoljstvo snemati zgoščenki Canciones Argentinas in Slovenija!, saj je bila ob njem njegova sestra, mezzosopranistka Bernarda Fink Inzko, in sta se tako skupaj poklonila svojemu poreklu in domovinama.

Za poustvarjalno delo je prejel več nagrad in priznanj, med katerimi sta dva zlata orfeja pariške Académie du disque lyrique (1998 in 2000), dve nagradi Prešernovega sklada (1999 in 2013) in stanovska nagrada Sama Smerkolja (2016), ki jo podeljuje Slovensko komorno gledališče. Posnetki na zgoščenkah, pri katerih je sodeloval, so prejeli več nagrad in priznanj, med njimi so nominacije za nagrado Grammy (2006 in 2013), glasbeno nagrado britanskega BBC (2007) in druge.

»Kamor mi seže spomin, zmeraj sem pel. Doma smo vsi peli. S petjem so nam starši približali domovino,« se spominja vrhunski operni umetnik. In dodaja, da je včasih treba pošteno tvegati, da si nato lahko pošteno srečen. Zato je njegova življenjska in poklicna pot zgodba umetnika, ki sprejme svoje poslanstvo, ga izpolni ter s tem najde domovino in srečo, ki sta eno.

Za izjemne dosežke na področju glasbene poustvarjalnosti in za neomajno predanost slovenski pesmi, ki jo od nekdaj prepeva s ponosom in srcem, se Republika Slovenija Marku Finku zahvaljuje z visokim državnim odlikovanjem.

Vir: Urad Predsednika Republike Slovenije

DUHOVNA MISEL *Pepel na glavi*

Cerkev je živo telo. Sestavljajo ga udje različnih dejavnosti, ki ga gradijo. Udje smo verni ljudje, glava je Kristus. To podoba Cerkve povzema apostol Pavel iz Jezusovih razlag Božjega kraljestva. Cerkev je živo občestvo, polno življenja, v njem pa se pojavljajo tudi bolezni in rane. Veseli se zdravja in moči, v nadlogah trpi in omaguje. Obnavlja se in spet raste. Prenova Cerkve je nenehna skrb in vedno prisotna naloga Božjega ljudstva.

V zavesti kristjanov to niha, se zgublja pa spet oživlja. Ko ni hudih izzivov, se ljudje sprostimo in umestimo svoje življenje v red, ki smo si ga sami zamislili, ga oblikovali in zgradili. Versko življenje postavimo na tračnice, kjer velja vzorni red in urejen življenjski stil. To je udobno in tudi ugodno polje napredka. V njem pa se skrivajo nevarnosti. Življenje ljudi ne teče le po začetnem tiru, ampak tudi po cestah, poteh, kolovozih, stezah in po težko prehodnem brezpotnem svetu.

Evropska kultura je primer takega razvoja. Njena duhovna platforma je krščanstvo. Vera v enega Boga iz judovskega verskega izročila, razodetega in oznanjenega ter dopolnjenega z življenjem in delom Jezusa Kristusa. On je premagal vladavino greha, spočeto z uporom v raj, ko je Adam sedel na limanice satanovi nevoščljivosti do Božje popolnosti in vsemogočnosti. »Vzemi sad z drevesa življenja in boš kakor Bog.« Sam boš urejal vse. Svoboden boš.

Človek je izpil strupeno čašo laži in pretrgal živo vez z Bogom. In sledilo je spoznanje praznote (nagote) in trpke nebogljenosti, ker se je v njem razbohotila moč strasti in egoizma. Ostal je brez pomoči pred hudobijo. Podlegel je silam zla in se utopil v hudobiji Bogu odtujenega sveta. Nesrečnež z razklano dušo je brodil po zemlji in hrepenel po rešitvi.

Današnja podoba tega je tudi izdelano cerkveno občestvo. V telo Cerkve se je zažrl črv, ki razjeda, hromi in jemlje pogum. Rane zaudarjajo. Usahla zvestoba Jezusovemu nauku je privedla do stanja, da obraz Cerkve ne sije več, kot bi moral. Krščanstvo v Evropi je zbledelo v nemoči struktur. V sekularizirani družbi ne zna več odgovarjati sodobnemu človeku z močjo evangelija in otipljivim življenjskim pričevanjem zanj.

Cerkev vse bolj čuti zahtevo po duhovni prenovi. Papež Frančišek je odprl katoličanom vrata sinodalne poti. Želi obuditi koncilsko navodilo o udeležbi laikov v življenju in nalogah Cerkve. »Prisluhnimo si najprej!« je napotek papeža za začetek tega procesa. Iščimo odprt pogovor o stanju Cerkve pri nas.

Postni čas je resen klic na to pot. Nič ne koristijo izrazi pretresenosti nad zlorabo oblasti ali nasilja nad otroki, ki je umazala Cerkev. Resen kristjan ne bo ostal pri zgražanju, ne bo zapustil Cerkve, ne bo omahnil v malodušnost o njeni prihodnosti. Ne bo zdvomil o njenem poslanstvu v svetu. Pač pa bo skušal obnoviti svoj osebni odnos do svojega Odrešenika. To je edina pot prenove, ker je le v njem vir življenja, ki rešuje človeka in družbo. Kristjan ve, da je zrasel v svoji veri kot mladika na trti, ki je Kristus. Ve, da Bog ne odstopi od svojega načrta odrešenja, ve, da v Cerkvi in zunaj nje Bog sam vabi ljudi med sodelavce v svojem vinogradu. Človek se mu približa v iskreni in zaupljivi prošnji za pomoč v vseh stiskah. Prosi za milost martirija – želi biti Jezusov učenec, ki ga posluša, hodi za njim, vztraja ob njem v ponižanju, v obsodbi, na poti v smrt, ob križu in grobu do zarje vstajenja. Takrat spet zasije z vso močjo dan zmage nad grehom in veselje na obrazu občestva Cerkve.

Post je dati se na razpolago Bogu in biti čim manj v napoto Božjemu delu v nas in okrog nas.

Janez Pucelj
Naša luč, marec 2022

KOLEDAR

27. februarja ob 20.00

Ples po ta Starem v Slovenskem domu Carapachay

28. februarja

Pustna veselica v Naši domačiji

05. marca

Sprejemni in popravni izpiti SSTRMB

12. marca

Začetni pozdrav in maša slovenskih osnovnih šol

19. marca

Začetek pouka Slovenskih šol

“Blagor mrtvim, ki umrjejo v Gospodu.
Naj se spočijejo od svojega truda, zakaj njih
dela gredo z njimi”. (Raz. 14,13)

V sredo, 2. februarja, je v 92. letu starosti šel po večno plačilo gospod

TONE ŽAGAR

dolgoletni aktiven član in bivši predsednik Slovenskega doma San Martín.
Naj Vsemogočni obilno poplača vse delo v prid našega doma.
Družini, prijateljem in ostalim sorodnikom izrekamo iskreno sožalje.

SLOVENSKI DOM SAN MARTIN
Buenos Aires - ARGENTINA

“ZDAJ GRE ZA SLOVENIJO!”

Zbornik ob 30-letnici slovenske države lahko naročite na naslovu svobodna.ba@gmail.com

OSEBNE NOVICE

DIPLOMA

1.februarja je na Buenosaireški Univerzi (FADU-UBA) dokončala študij **Sofia KOMAR** ter postala Arhitektka.

V ponedeljek, 21. februarja, je na UNLAM (Universidad de La Matanza) končal študije **Tomaž ERJAVEC**. Diplomiral je kot Elektronski inženir. Čestitamo jima in želimo mnogo uspeha!

MORADAS DE BRANISLAVA SUSNIK

Presentación del proyecto, el libro y el documental
Casa entre aguas
(Henrike von Dewitz, 2021)

Jueves 3 de marzo, 18:00

Museo del libro y de la lengua
Biblioteca Nacional Mariano Moreno de la República Argentina
Aguero 2502
Ciudad Autónoma de Buenos Aires

Bivališča Branislave Sušnik

Spoštovani,
Vabimo vas na predstavitev knjige Bivališča Branislave Sušnik in dokumentarnega filma Hiša med vodami, ki bi potekala v Muzeju knjige in jezika, Nacionalna knjižnica Argentinske republike Mariano Moreno v četrtek, 3. marca 2022 ob 18. uri.

Bivališča Branislave Sušnik je neodvisen, kritičen in nedisciplinaren raziskovalni projekt, ki se je razvil prek mednarodne mreže raziskovalcev, umetnikov in znanstvenikov s sedežem v Medvodah, Slovenija, okoli življenja, dela in zapuščine antropologinje, arheologinje in jezikoslovke Branislave Sušnik (Medvode, 1920 – Asunción, 1996). Dogodek je usmerjen v seznanjanje javnosti s trenutnim stanjem in pomenom dela Sušnikove s predstavitvijo nekaterih najpomembnejših del, ki so nastala v okviru projekta, kot je dvojezična in kolektivna monografska knjiga Moradas de Branislava Susnik / Bivališča Branislave Sušnik (Malinc, 2020) in srednjemetražni dokumentarni film Hiša med vodami Francisca Tomsicha, so režiserja projekta in sourednika knjige, in Henrike von Dewitz, režiserke filma.

S spoštovanjem,

Alain Brian Bergant, Veleposlanik | Veleposlaništvo Republike Slovenije v Buenos Airesu

Slovenski Dom Carapachay vabi na

Ples po ta Starem

Sodeluje **Albert Daisen**

V nedeljo 27. Februarja ob 20.00 uri

Cecilia Grierson 3867, Carapachay
Vstopnina: \$300.-

Rezerviraj tvojo vstopnico na 11-5045-2468 ali na 11-2501-2335

V nedeljo, 24. aprila 2021,

VOLITVE

v Državni zbor Republike Slovenije
Glasovanje na Veleposlaništvu v Buenos Airesu ali po pošti.

PEPELNIČNA SREDA

2. marca 2022
V cerkvi Marije Pomagaj
ob 18.30: molitve
ob 19.00: sv. maša
po maši obred pepeljenja

GALACTIC pust

28.02 | NAŠA DOMAČIJA

VABLJENI MLADI IZ VSEH OKRAJEV

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE ZA SLOVENCE V ZAMEJSTVU IN PO SVETU

XX. Nagradni natečaj
za diplomska, magistrska in doktorska dela s področja:
A. Slovenci v zamejstvu in
B. Slovenci v izseljenstvu

Povezava

OŠ Božidarja Jakca

Likovni natečaj

V. MEDNARODNI BIENALE OTROŠKE RISBE

Povezava

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE ZA SLOVENCE V ZAMEJSTVU IN PO SVETU

KOPAC S.A.
Fábrica de tubos y envases de cartón

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

Gruppo HZ

briganti
PREMIUM LEATHER SHOES

GOLOMAX
SUPERMAYORISTA DE OFERTAS

CKC
LABORATORIOS CKC ARGENTINA S.A.

CA
CONSULTORES ASOCIADOS

oblak®